

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIII. Tenerima hujus Virginis charitas erga Anglos Catholicos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XIII.

Tenerrima hujus Virginis charitas, erga
Anglos Catholicos.

Mnes mundi nationes, quemadmodum ab initio hujus libri patuit, Venerabilis Marina intimè diligebat, ut earum ageret advocatam apud Deum; specialissima tamen fuit cura, & ardentissimus affectus, quem ipsi idem Dominus inuidit, ut subveniret Anglis Catholicis, sive quia inter nationes septentrionales heresi infectas plurimum patiuntur, sive quod illis minus liberè debitum, ac necessarium præbere possint auxilium Evangelici Ecclesie Romanae operari. Unde voluit Deus per preces Venerabilis Marina spiritualium suppleri defectum subsidiorum, qua alijs vijs non poterant obtinere. Certum est, ab hac purissima Virgine, que omnes mundi homines respiciebat tanquam proximos, precipue solos Anglos Catholicos vocatos fuisse filios; atque cum instar sororis tot alijs optularetur, hos tenerrimo & avissime matris affectu protexisse. Aliquid hac de re supra dictum fuit, rursumque alijs locis infra attingetur: specialiores hoc spectantes successus modo completemur. Super sedebus vero annotatione annorum, quibus evenerunt (praterquam interdum, ubi videbitur necessarium) plerumque enim id existimo, quod præsens propositum, posse pretermitti. Venerabilis Marina sic exordit.

In festo Corporis Christi, quo fui abrepta in cœlum, ut adess' em solennitati, quæ illuc peragebatur in honorem Sanctissimi Sacramenti, post alia singularia, & mysteria, quæ alibi recensui, vidi ibidem exoriri lavavissimum quandam turbinem sacrorum tonitruorum, & fulgetrorum, quæ audita ac visa exhilarabant animam. Pluebat ignis Divini amoris, qui inflammabat cœlestes illos Palatinos; grandinabat, & cadebant Divini thesauri in specie pretiosorum lapidum. Hos ego, cupidissima obtinende pro meis filiis Anglis Catholicis elemosynæ, ceipi colligere, sed non habebam quò eos ponerem. Aspexi meos Do-

minos Angelos, qui mihi amanter dixerunt: Anima, collige diligenter, nos th̄ servabimus, quidquid collegeris. Neque aliter faciebam, & porrigebam ipsi, quod colligebam. Postquam cessaverat, optimab abite ad distribuendam meam elemosynam. Tunc mihi Dominus dixit: Marina, non poteris tam longum iter conficere, quia tua naturalis dispositio id nunc non patitur. Tui Angeli illam ipsi solarent. Subito hos vidi abeuntes, ad eam spiritualem Divinarum gratiarum elemosynam ijs ferendam, quam illis Dominus mittebat. Solus meus Sanctus Angelus Custos apud me mansit, qui me, cum fatis diu fuissim fructa bonis illius supernæ Civitatis, reduxit ad meum angulum.

Aliâ vice vidi in meo cubiculo peltitem catervam rabidorū canum, terribiliter latrantium & ululantium. Agnovi esse dialulos, conquerentes coram Deo. Tenebat illos Divina Majestas ligatos, & ipsi optabant se expedire vinculis, ad nocendum Fidelibus. Conabantur quoque intervertere opera, quibus me Deus per hos dies occupat, & impedire, nè convertere cum proximis. Tandem, cum hic nihil possent efficere, disperserunt se per variis cœli partes. Vidi mox intrantes multos viros & feminas, quibus omnibus aderant Angeli Custodes, recurrentes ad me tanquam ad matrem, ac petentes à me elemosynam, specialiter verò panem. Sancti ipsorum Angeli Custodes me etiam jubarunt, opem ferre illi genæ turbæ. Confugi ad Deum, dicendo illi: Mi Deus, da misericordiam miserationum. Divina Majestas, humiliando, à se quasi non percipi meas orationes, mihi dixit: Quid à me petis? quid tu Anima? Ego repetebam idem, & Dominus tursum dissimulabat. Ita affectus meus commiserationis multò magis excedebat, & invocabam Dominum: Mi Deus da mihi Divinum panem, & lumen miserationis.

rationum. Sit ita, dixit tum Ejusdem Majestas, habes clavim mearum miserationum, dispensa illas pro tuo arbitrio. Omnes isti erant Angli & Hyberni Catholici, præter quos adveniebant etiam nonnulli hæretici, quorum Angeli mihi dicebant: Da & nobis aliquid, roga quoq; pro his. Nequam, mei Domini, respondebam ego, parentem filiorum non oportet dare canibus. Sic est, reponabant ipsi, sed canes edunt de miscis, qua cadunt ex mensa. Dum hoc modo colloqueret, fui in spiritu ducta ad insulas Hyberniæ & Angliae, quarum regnum Catholici mihi videbantur lachrymatis inibus oculis dicere: Mater & refugio nostrum, nolinos derelinquere, mane nobiscum. Solabat ipsos quantum poteram, animando illos ad preferendas patienter suas afflictiones, blandiebar ijs dicendo: Filii mei, si me possem dividere, & manete vobis, facerem id absque dubio quam promptissime: cum autem hoc fieri negaret, nunquam vestri coram Deo obliviscar. Valedixi ipsis, & finitâ visione me reperi in meo cubiculo.

Quod mihi Deus dixit de clavi suarum miserationum, manifestavit mihi paulò amplius quam post unum mensem, per aliam visionem, qua fuit hujusmodi. Fui in illis regionibus, ubi est sepulchrum Christi Domini Redemptoris nostri, & vidi quosdam Cœnobitas fœse lavantes in eo mystico fluamine sanguinis & aquæ, de quo sum allia occasione locuta. Spectabant ipsis multi Infideles, dicebantq; sibi invicem: Videte quam sint fœdi illi Monachelli, qui se lavant sangvine. Alij ex ijsdem Infidelibus ajebant: Non sunt profecto, quin imo prodeunt ex balneo mundissimi: nonne videris, quomodo resplendent? Hi continuo ad me conversi mihi vociferando dicebant: Mater adjuba nos. Ego eram tenerè commota, & recurrens ad Deum, invocabam illum instantissime. Quid vis Anima? dixit Divina Majestas. Mi Deus, respondi, ascendere ad cœlum, ubi degis, & ingredi tuam cellam penariam. Nefcio, quomodo tanta fuerit mea audacia, ut subjunxerim: En, mi Domine, jam illuc proficisco. Veni Anima, dixit tum beni-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

L1 locu-

gnissimus Dominus. Hoc eodem momento comparui in cœlesti Jerosolyma coram Beatissima Trinitate, quasi in conspectu immensæ gloriae. Erat ibi ingens, pulcherrima, & supra modum elegans arca clausa tribus seris, atque cum viderem esse tres realiter distinctas, videbatur mihi esse unicæ. Idem mysterium notavi in clavi, quæ licet esset tantum una, aliunde tamen mihi apparabat triplex. Accede, dixit tum Dominus, & resera hanc arcam. Accessi, & volui illam referare clavi, quam videram, sed Divina Majestas mihi dixit: Relinque istam, hæc enim geris tuam clavim, ad arcam referandam. Aspexi me, & vidi pendente ex meo cingulo auream clavim, quæ conveniebat omnibus tribus seris. His apertis, erat tam grande, & adeo immensi ponderis operimentum ejus arcæ, ut illud nullo modo possem elevarе.

In hac mea anxietate conspexi Sacratissimam Personam Iesu Christi Salvatoris nostri & Domini, qui infinita Sanctorum Angelorum multitudine stipatus, magnu mihi exhibens amorem & affabilitatem, venit ad me, suaque benedicta manu feli cissime elevavit oponentum arcæ, gaudiente plurimùm eo sacro comitatu beatorum spirituum, quod Dominus aperuisset, ac palam proposuisset illum thesaurum. Accesserunt, iussu Dei, meus S. Angelus Custos, unaque mei cæteri Domini, & inponentes in arcam manus, eximebant illas præstantissimis plenas unionibus, pretiique ac pulchritudinis incomparabilis margaritis, & conjiciebant eas in quoddam linteu, seu præcinctoriu, quo me vidi circumdatam, considerando attentissime, quomodo ab ipsis exponerentur. Erat vero ingens aviditas ac desiderium, quo tenabar, ut mihi multum darent. Tandem, postquam implevissent illud meum lintuum, præ cupiditate, quæ ferebar ad succurrentum ijs, de quibus initio dixi, ad nihil aliud animum advertens, volui confessim abire, ut illis impetreret, quod accepteram. Admonuit autem me S. Angelus meus Custos, ut illi magno Domino prius deferrem honorem, & agerem gratias, qui me pro suis prædestinatis tam liberaliter

locupletaverat beneficijs. Feci id, petendo veniam meæ incuria. Cogitabam, nos statim tendere ad eas regiones vicinas sepulchro, sed mei Domini Angeli me in primis constituerunt in Regno Anglie, ubi incepi meis Catholicis distribuere illas gratias a dona cœlestia, quæ omnibus magno affectu clargiebar, & singulari cum desiderio, ut ipsis abunde satisfacerem, & subvenirem omnibus illorum necessitatibus.

Hoc opere peracto, me duxerunt ad regionem, & locum S. Sepulchri, ubi eæ animæ à me petiverant auxilium, sicuti supradixi. Et cum eadem ratione vellem distribuere illas divitias, quo ipsis distribueram meis Catholicis Anglis, mei Domini Angeli mihi dixerunt: Expecta, desiste Animæ, quia hic distributio non est pariter facienda ac ibi, sed pro rursus aliter. Et continuò ijdem mei Domini Angeli, acceptis illis gemmis & margaritis, quas ferebam, ceperunt eas jactare super illos homines, dispersas per aërem, quemadmodum Agricola pugillatim spargit frumentum, ut illud seminet. Post hoc me reduxerunt ad meum cubiculum, ubi drepente rursus vidi JESUM Christum Dominum nostrum, cum comitatu multoru Angelorum. Cœperunt ex Ejusdem Majestate prodire pulcherrimi radij, qui me ferientes totam perturbaverunt, abripientes me eod, ubi erat idem Dominus, qui uniendo meam animam suo Divino spiritui, me secum adiuxit ad celum. Ibi sum fructa, meo modo, ineffabilibus bonis, donec mihi redditam me reperi in meo angulo, admirans magnas hujus Domini misericordias, cui sit benedictio, & laus æterna. Amen.

Hac visio est plena mysterijs, quæ vel mediocriter doctis sunt facilis intellectu. Prys animabus, ad ipsarum instructionem, sufficit breviter intelligere, quod hic adnotabo. Claram est, arcam tribus clausam seris, que omnes tres erant una, fuisse symbolum Triunviri Dei, cui eminentissime insunt thesauri, & gratiae, quas communicat animabus. Symbolum quoque ejusdem videtur esse claris una & tria, quam in ea Venerabilis Marina vidit: specialiter tamen representabat liberalissimam hujus magni Dei potentiam, communem tribus

Personis, quæ potest re ipsa, & soleret haec bona, nullo alio adhibito instrumento, communicare. Ideoque Deus ipsis mandavit, ut non habeat alia clavi, quam habebat, tanquam gerente vices illius prioris, aperiret eam mysticam arcam, ut illi significaret, orationem ipsius à se adhiberi pro instrumento suorum beneficiorum, quemadmodum lingua Eliæ à sancto appellatur clavis cœli. Quia tamen omnes pretorium & favor Sanctorum suam habent, dicem & efficaciam in meritis Christi Domini nostri, fuit huic Virgini offensum, quid ipsi suum impenderet terunciolum, referenda unam clavi, majoris verò momenti opus, ut perte elevatio operimenti, fuerit reservatum uniti Christi. Non fuit offensus Deus (quoniam illam Angelus admoneruit, quid sive prestaret) quod hac Dei famula, postquam se vidit locupletatam, abiit, non obtemperat, scilicet, ad distribuenda, que accepit, animabus indigis: siquidem Divina Mæsa suavissime dissimulat quendam naturalem negligenterias, quas inter orandum committimus, provenientes ex perpetuo de proximis nostris sollicitudine: quin immo experimur ipsam interdum erga eos benignorem, quem alii esse, dum illos solummodo propter ipsum querimus. Diversus ille modus, quo distributa fuerunt dona, dum Anglis Catholicis sunt quasi ad manus tradita, & Pagani convertendis, ac si super ipsorum capita seminarentur, videtur significare, quod omnes Catholicæ, saltè per fidem, & multi corundem etiam per charitatem, quia sunt filii Ecclesiæ, jam evaserint vasaria capacia, ad reuendos thesauros CHRISTI: Pagani vero fuerint instar steriles terra, ubi, prinsquam grana seminata, accedente ipsorum cooperatione, ageret radices fidei, DEUS non inventus, nostro loquendi modo, vas, in quo jaduina reponeret. Ipse sit in eternum beatissimus. Venerabilis Marina continua fuit historiam.

Post predicta non sunt elapsi duo menses, quando audiens mihi referri, à quibusdam Patribus Anglis è Societate Thomae, quæ Rex Anglie persequeretur Catholicos suarum ditionum, conceperit vehementem affectum, & ardentissimum desiderium, ut Deus ipsis, tanquam ven-

Ecclesiæ Romanæ filijs, largiretur patientiam & fortitudinem, cum alijs suis multis Divinis donis, ad tolerandas tantas afflictiones. Cùm autem Divina Majestas mihi revocaret in memoriam cœlestia dona, quæ illis, accepta ex Divina ejusdem mensa, alijs distribueram, vidime duci in spiritu ad cœlum, ubi me deprehendi præcinctam candidissimum, & admodum capaci linteo, in manu vero habui scopulam, quasi pro verrendis ijs cœlestibus mensis, & colligendis spiritualibus illatum micis, quas impertirer illis afflictis Catholicis. Ingressa sum magno animo ea cœlestia cœnacula, venitque mihi obviâ quidam Angelus ex majoribus, magna authoritatis, ut illum existimem fuisse præfectum illorum concilium, qui mihi valde severè dixit: Quò vadis Anima? expecta, quid vis? Domine Angele, ajebam, vado ad colligendas micas mei Domini, pro meis filijs, Catholicis Angliae. Jam te alia, respondit ipse, prævenit, bene potes reverti. Hoc responsum me reddidit nonnihil attonitam, ita tamen, ut plurimum gaudem, reperiri, quæ istud munus exequetur. Idem S. Angelus se deinde exhibuit affabiliorem, & non solum mihi non prohibuit transitum, sed etiam ostendit, quæ mihi esset eundum. Postquam igitur intravi in quoddam cœnaculum, vidi in eo disposita scamna, & velut subsellia, cùmq; inter illa obambularem, prodivit alius Angelus, qui mihi dixit: Quid est hoc? estne ista scopula tui affectus, quo prosequeris tuos filios? progredere jam ulterius. Perveni tandem ad caput mensarum, ubi Dominus accumbebat; prostravi me ad sanctos ipsius pedes, & nescio quo affectu impellente, cœpi canere. S. Angelis

Ibi præsentes me intuebantur, & interrogabant se mutuò: Quæ est ista? quid querit? Divina Majestas ipsis dixit: Relinque illam, quia canendo laudat suum Deum, & venit quæsitura alimentum pro ijs, quos ipsi commendavi. Jussit mihi deinde dari, quod optabam: atque tum Angeli impoſuerunt in prædictum linteum quendam cibum, qui, prout mihi à Divina Majestate repræsentabatur, habebat speciem pretiosissimum margaritarum, & repleverunt illud adeo, ut mihi non videretur plus posse capere. Surrexi, & præ ardore mei affectus sine mora descendì ad meos Anglos Catholicos; intravi eorum domos (quas mihi jam videor nōesse) distribui ipsis quām liberalissimè, quod accepseram. Videbam illos contentissimos, & animatos, multumque confortatos ad patientium amore magni Dei nostri. Reverfa sum postea ad cœlum, ubi erat Dominus; prostravi me ad sacratissimos ipsius pedes, cuius Majestas me univit cum suo Divino Esse tam arcto nexus, & tam sublimi modo, ut notitiae, quas mihi tum communicavit de magnitudine ac majestate suæ Essentiaz, de perfectione suorum attributorum, fuerint tales, tamq; eminentes, ut, quod hac vice cognovi (id autem accedit feriâ tertia, vigesimâ Junij, anno sexcentesimo vigesimo sexto) amplius, longeque clarius fuerit, quām quidquid in mea vita eousq; intellexeram, cùm tamen mihi Deus similes gratias toties præstiterit. Finita hac Divinâ communicatione, comitantibus me his meis Dominis Angelis, descendì per latam, & pulcherrimam scalam, donec pervenirem ad meum angulum. Laudetur Divina Majestas in æternum. Amen, amen.

CAPUT XIV.

Exponit ulterius curam, quam habuit de Catholicis Anglis.

Post elapsum paulò minus temporis, quām unius & dimidij mensis, spatiū, dum essem intenta orationi, abrepta à meis affecti-

bus, cœpi voce, quam mihi mea concedit debilitas, canere illum versum Davidis: Domine, nè in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me. Contemplabantur mei Domini Angeli, achi me libenter

L 12 audi-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

